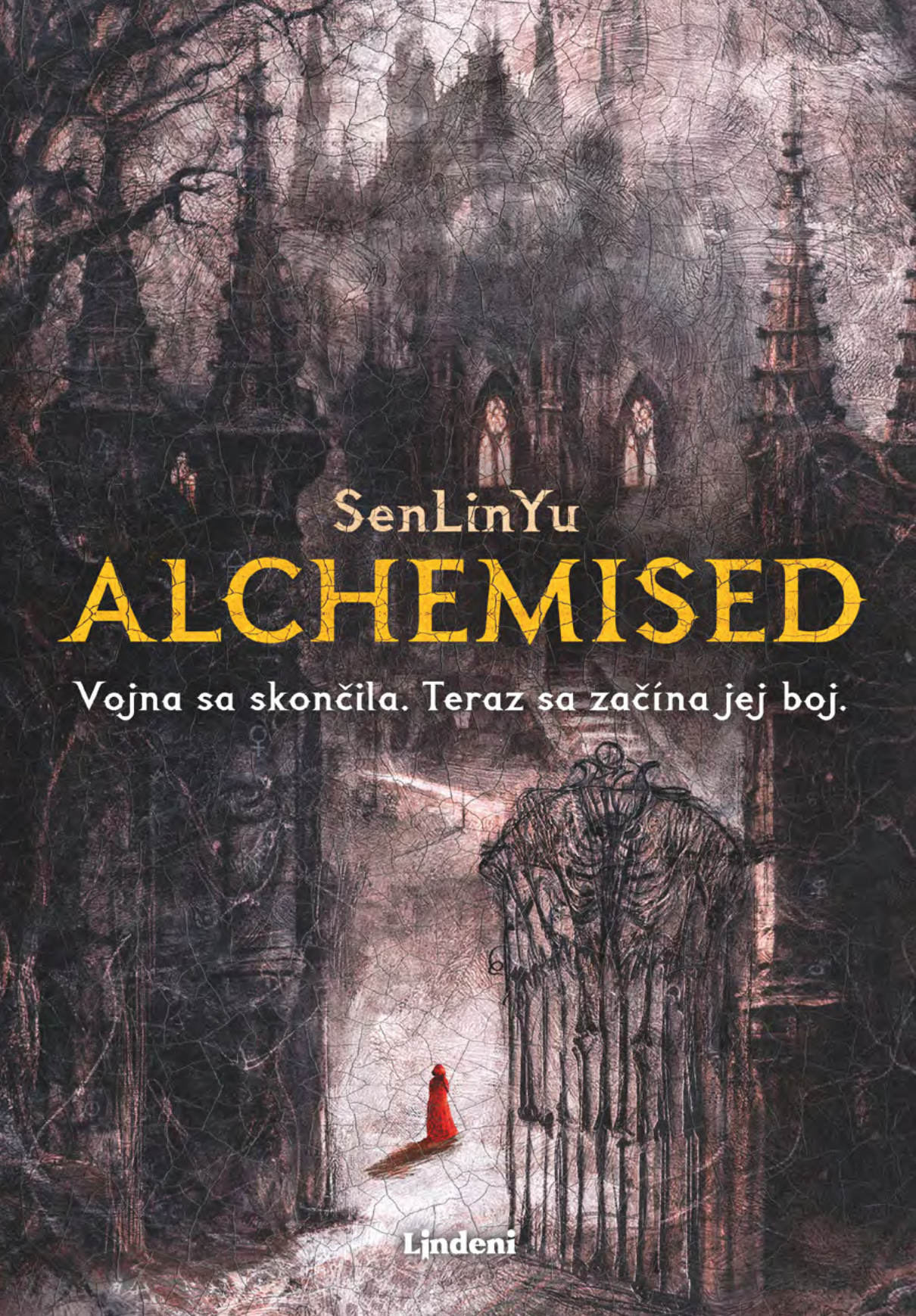


The background is a dark, textured illustration of a gothic cathedral interior. The architecture features high vaulted ceilings, pointed arch windows, and intricate stonework. A person wearing a bright red cloak stands in a distant, brightly lit doorway, creating a strong contrast with the dark surroundings. The overall mood is mysterious and somber.

SenLinYu

ALCHEMISED

Vojna sa skončila. Teraz sa začína jej boj.

Ljndeni

Alchemised

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

SenLinYu

Alchemised – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

ALCHEMISED

ALCHEMISED

SEN LIN YU

Preložila Zuzana Smolinská

Ljndeni

SenLinYu: Alchemised

Copyright © 2025 by SenLinYu

Translation © Zuzana Smolinská, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4926-8

ISBN e-knihy 978-80-566-4942-8 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4943-5 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4941-1 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Pre Jame za moje nájdenie.

Poznámka autorky

Toto dielo je fikcia, ktorá preskúmava viacero temných aspektov vojny a boja o prežitie. Preto čitateľom odporúčame, aby boli obozretní. Pre viac informácií si, prosím, pozrite poznámky k obsahu na konci knihy.

PRVÁ ČASŤ



PROLÓG

Helena občas uvažovala, či má ešte stále oči. Obklopovala ju nekonečná tma. Najprv si myslela, že ak počká dostatočne dlho, objaví sa nejaký záblesk svetla, prípadne iná osoba. Lenže akokoľvek dlho čakala, nič sa nestalo, nik neprišiel.

Bola tam len tá nekonečná tma.

Mala telo, tým si bola istá, pretože sa okolo nej ovíjalo ako klieť, no žiadne úsilie či odhodlanie ním nedokázalo pohnúť. Vznášalo sa, bezvládne a pasívne, s jedinou výnimkou. Pri každom zásahu prúdu ním trhlo: elektrický výboj ňou šklbol, začínajúc v spodnej časti krku a pokračujúc v prudkých otrasoch do každého svalu v tele. Prichádzali náhle a rovnako nečakane mizli. Len toto jej poskytovalo nejakú predstavu o čase.

Výboje jej do tela púšťali, aby počas stázy nedošlo k úplnej atrofii svalstva. Helena si pamätala každý detail. Spomínala si, že ju sem umiestnili ako väzenkyňu a udržiavali jej životné funkcie. Jedného dňa si po ňu ktosi príde.

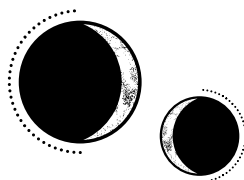
Spočiatku merala čas medzi jednotlivými dávkami prúdu, aby vypočítala ich frekvenciu. Sekundu po sekunde. Desaťtisícosemsto. Presne tri hodiny. Vždy ten istý čas. Potom zrátala dávky, no ako ich počet postupne narastal, prestala. Bála sa vedieť viac.

SENLINYU

Prinútila sa sústrediť sa na iné veci, nie na čakanie. Nie na nekonečnosť. Nie na temnotu. Musela čakať, vytvoriť si rutinu, aby jej myseľ ostala čulá. Predstavovala si prechádzky. Útesy a oblohu. Navštívila všetky miesta, po ktorých kedysi kráčala. Vybavila si všetky knihy, ktoré kedy prečítala.

Musela vytrvať. Ostať ostrážitá. Pretože len tak mohla byť pripravená. *Musela ostať pripravená.*

Nesmela si dovoliť opustiť sa.



KAPITOLA 1

Ked' sa objavilo svetlo, bolo natoľko intenzívne, že sa jej takmer rozletela hlava.

Ozval sa krik.

„Kurva! Ako to, že táto tu je hore?“ Explóziu stimulov preťal niečí hlas.

Svetlo ju bodalo. Bolo ako osteň zarazený cez oči priamo do hlbín lebky. Preboha, jej oči.

Skrútila sa. Žiara sa rozmazala. Hnala sa priamo na ňu. V hrdle ju popálila tekutina. V ušiach jej zaburácalo.

Do ramien – priamo do kosti – sa jej zaborili vyškolené prsty a vytiahli ju hore. Do pľúc jej vrazil vzduch. Stiahlo ich a tekutina sa vyvalila naspäť nahor.

„Posratý stázový gél. Neviem ju poriadne chytiť. Nech už sklapne. Veď sa utopí!“

Hlava jej o čosi tresla, akoby ju pustili. Dlane jej doškriabal drsný kameň. Naslepo šmátrala okolo seba v snahe zdvihnúť sa. Oči mala stále pevne zavreté, no svetlo sa jej aj tak sťa nôž krútilo v lebke. Zo zadnej strany krku jej odtrhli akýsi tvrdý predmet a po pokožke jej začalo stekať niečo teplé a vlhké.

„Ako je, doriti, možné, že je hore? Niektó zrejme pokašľal jej dávkovanie. Nech sa nám dakam neodplazí.“

Opäť ju schmatli za ruky a zrejme zdvihli nahor.

Vymanila sa zo zovretia a prinútila sa otvoriť oči, no videla len oslepujúcu bielobu. Vrhla sa priamo do nej.

„Ty posratá suka, poranila si ma!“

Na zátylku jej vybuchol ohňostroj bolesti.

Keď sa prebrala z bezvedomia, svetlo tam ešte stále bolo.

Všetko sa odvíjalo pomaly, akoby bola pod vodou a plávala k čeriacej sa hladine len kúsok od nej, takmer na dosah. Postupne sa preberala, no oči držala zatvorené. Svetlo však bolo hneď za nimi. Už teraz cítila tú bolesť.

Ležala na čomsi tvrdom, zrejme na stole. Pod prstami cítila nehybný kov. Nejasne rozoznávala tlmené hlasy, zhovárajúce sa neďaleko nej.

„Nuž?“ Ženský hlas. „Nejakí ďalší?“

„Nie.“ Mužský hlas. Ten istý ako predtým. „Ostatných sme vytiahli. Len táto tu bola uskladnená nesprávne.“

„A keď ste otvorili nádrž, bola pri vedomí?“

„To teda bola! Keď sme odkryli veko a vytiahli ju, začala vrieskať. Skoro som skolaboval, to mi verte. Willems bol taký vystrašený, že ju takmer utopil, a keď sme ju konečne vytiahli, bola ako posraté divé zviera. Kompletne ma doškriabala, kým sme ju zase zložili. Mala v ruke infúziu, to áno, ale podávanie sedatív bolo vypnuté. Niektó to asi omylom stlačil.“

„To však nevysvetľuje absenciu záznamov,“ skonštatovala žena. „Pôsobí to čudne.“

„Asi sa ponáhľali. Nemohla tu byť však dlho. Aj tí, ktorých skladovali správne, sú väčšinou mŕtvi. Vo veľa nádržkách sme našli prakticky len polievku a kosti.“ Chlap sa nervózne zasmial.

„Keď ju budem mať v Centrále, dozvieme sa viac,“ odvetila žena. Znela nezaujato. „Dobre, že ste zavolali. Je to anomália. Dajte vedieť, koľko sa ich ešte preberie. Každé telo, ktoré je dostatočne zachované na reanimáciu, putuje do baní. Živé kusy idú na Stanicu.“

„Samozrejme. A prihovoríte sa za mňa, však? Ak to príde od vás, budú to brať vážne.“ Mužovi sa v hlase zračila nádej a úškrn mal silený. „Viete, nemladnem.“

„Veľký nekromancer musí zvažovať mnoho žiadostí. Ale vaša práca nebude zabudnutá. Pripravte nákladné vozidlo na prevoz.“

Ozval sa zvuk odchádzajúcich krokov, nasledovaný podráždeným povzdychom.

„Nemusíš predstierať bezvedomie. Viem, že si hore. Otvor oči,“ povedala žena. „Upravila som tvoje zmysly, takže svetlo by malo byť znesiteľné.“

Helena opatrne vyzrela cez mihalnice.

Svet okolo nej zastieralo zelenkasté šero. Každá forma pôsobila ako tieň. K pravému boku jej pristúpil neurčitý tvar, pripomínajúci osobu.

Jej oči ho pomaly sledovali.

„Dobre. Plníš inštrukcie a sleduješ aj pohyb.“

Helena sa pokúsila prehovoriť, no z hrdla sa jej vydralo len akési hlboké zalapanie po vzduchu.

Ozvalo sa šľuknutie pera a prehrabovanie sa v papieroch.

„Takže väzenkyňa 1273 alebo väzenkyňa 19819? Máš pridelené dve čísla a v tomto zariadení neexistujú záznamy ani k jednému. Nemáš náhodou aj meno?“

Helena mlčala. Keď ju už nedesilo čo i len pomyslenie na svetlo, dokázala aspoň trochu premýšľať. Ešte stále ju väznili.

Žena netrpezlivo vyprskla: „Rozumieš mi?“

Helena nereagovala.

„Nuž, asi nemôžem čakať veľa. Čoskoro to aj tak zistíme. Vy tam, pri-
neste ju.“

Tvar sa rozmazal a objavili sa nové postavy. Na zápästiach pocítila dotyk chladnej pokožky. Do nosa jej vrazil pach chemických konzervantov a starého mäsa. Nekrotróci. Snažila sa zaostriť na ich tváre, no oči jej z nich neustále sklízali. Nedokázala sa na nich sústrediť.

Stôl sa rozvibroval, keď ho tlačili po kamennej podlahe, a otrasy jej postupne z lebky prechádzali do zubov.

Odrazu bolo svetlo neznesiteľne žiarivé ako ihly vrazené do sietnice. Tlmene vykrikla a krčovitě zavrela oči.

Pri myknutí nahor sa jej prevrátil žalúdok. Svetlá potemneli a kdesi pod ňou sa ozval zvuk motora.

Potrebovala ujsť. Pokúsila sa posunúť, no ozvalo sa len zarinčanie kovu.

„Lež pokojne.“ Hlas ženy bol naspäť a tentoraz veľmi blízko.

Helena sa mykla. Dýchala prerývane a jej ruky a chodidlá sa búrili proti putám. Musela ujsť. Musela...

„Nekomplikuj mi deň,“ zahriakla ju žena ľadovým tónom.

Do spodiny lebečnej sa jej zakvačili prsty a mozog jej zaplavil prílev energie.

Znova nastala tma.



Vystrelila nahor s doširoka roztvorenými očami, práve keď z nej vytiahli injekčnú striekačku. Reťazou trhlo a ona klesla nazad. Srdce jej prudko bilo a každý úder bol zášklbom bolesti, akoby ju doň bodli.

„To by sme mali.“ Injekčná striekačka dopadla na kovovú tácku kde-si napravo od nej. „Toto by ťa malo prinútiť k lucidite a ochote rozprávať.“

Bola to stále tá istá ženská.

Helena však už nebola na stole alebo v nákladiaku. Pod sebou mala tvrdý matrac a navôkol sa vznášal pach dezinfekčných prostriedkov.

Nad hlavou sa jej týčil potemnený sivý strop.

Bolesť odrazu prehlušila energia, ktorá jej začala prúdiť žilami, prerastajúca do spaľujúceho tepla, ktoré jej pri zovretí pästí horelo v dlaniach. Kontúry jej vedomia sa začali zostrovať a všetko bolo odrazu svetlejšie, jasnejšie. Pootočila sa, no do zápästia sa jej zahryzol kus kovu.

„Nič také. Skôr si zlomíš kosti, než by sa ti podarilo vyšmyknúť sa z okov. Odpovedz mi na otázky a možno ti dovolím vstať, kým liek prestane pôsobiť. Pokiaľ správne rozumiem, inak to býva pomerne bolestivé.“

Helena nedokázala pohnúť telom, no myseľ jej odrazu pracovala na plné obrátky. V injekcii musel byť silný stimulant. Energia uväznená vnútri jej začala prúdiť do mozgu a roztrúsené, panické myšlienky sa začali formovať do priezračného sústredenia.

„Helena Marinová,“ ozvalo sa šušťanie dokumentov, „podľa zložky číslo 1273 by si mala byť mŕtva. Bola si označená ako vhodná na likvidáciu v dôsledku nešpecifikovaných ,rozsiahlych poranení‘. Ale podľa zložky číslo 19819 si bola vybraná na stázu.“ Ďalšie šušťanie strán. „Neexistuje však žiaden záznam o tom, že si sem vôbec prišla alebo podstúpila spracovanie.“ Žena ostro nasala vzduch cez zuby. „V našom systéme zložiek neexistuješ až do augustusa minulého roku. Štrnásť mesiacov. A odrazu ťa nájdeme v tom istom sklade stázy, do ktorého si ani nikdy neprišla. Ako to?“

Helena pomaly zažmurkala, pokúšajúc sa informáciu spracovať. Štrnásť mesiacov?

„V stáze, prirodzene, nikto nemôže prežiť taký dlhý čas. Šesť mesiacov tiež nie je realistická doba, a to ani za dokonalých podmienok, pričom teba ani len neuskładnili poriadne. Takže odkiaľ prichádzaš? A kto ťa sem umiestnil?“

Helena odvrátila tvár. Odmietala odpovedať.

Žena si čosi zahmkala a pristúpila bližšie. „Z ničoho ťa neobviňujem. Len mi povedz pravdu a máme to z krku. Kde si bola, kým ťa uviedli do stázy?“

Otázka bola vyslovená pomaly, s jasnou artikuláciou.

Helena nepovedala nič, hoci sánka jej priam horela nutkaním pohnúť sa. Telo sa jej začalo triasť, kým tlkot srdca posúval drogu hlbšie do jej žíl.

Už nebolo koho chrániť, no aj tak odmietala so svojimi vážnymi spolupracovníkmi. Nič im neplánovala uľahčiť, ani len ich zložkový systém.

Navyše nikde inde predsa nebola.

„Kde – si – bola – pred – stázou?“ spýtala sa žena takmer s krikom.

Helene zovrelo hrdlo v snahe nad odpoveďou ani len nepremýšľať, pretože spomínanie ju ničilo.

Pred odvlečením do skladu ju držali aj s ostatnými v tesných kliebkach pri Veži alchymie, kam privádzali všetkých väzňov, aby mali dobrý výhľad na „oslavy“ konca vojny.

V nozdrách ešte cítila pach dymu a krvi v letnej horúčave, v ušiach jej zvonili ostré výkriky nadšenia, keď vodcovia Odporu zomierali a ich vlastné výkriky tichli. Videla ich zomierať a dobre vedela, že sa to stále celé neskončilo.

Nejaký nekromancer vždy vystúpil z davu, dychtivý predviesť sa, a o pár sekúnd mŕtve telo opäť vstalo. Reanimácia vzkriesila niekoho, komu Helena dôverovala alebo slúžila pod jeho velením. No teraz to už bol len nekrotrok,

prázdna, mechanicky konajúca schránka. Otvoria ich, rozsekajú kožu, vyberú orgány. Ich oči budú bezduché, tváre vpadnuté. Využijú ich, aby zabíjali ďalších „zradcov“, a to ešte brutálnejším spôsobom.

Popravy ustali, až keď vzduch sfarbila dočervena krvavá hmla.

Mŕtve telo generála Titusa Bayarda použili na zabitie jeho vlastnej manželky. Bolo to pomalé. Prinútili ho jesť kúsky, ktoré z nej postupne odkrajoval.

Každá smrť Helenu pripravila o časť vlastného vnútra, až kým sa jej hrud' nepremenila na priepasť žiaľu. Keď neostal nik, koho by stálo za to zabiť verejne, dali ju do nádrže na stázu.

Iní väzni boli v bezvedomí, keď ich paralyzovali, do žíl im vrazili ihly a do nosa trubice. Na tváre im priložili dýchacie masky. Helena však nie.

Držali ju pri vedomí, aby si uvedomovala klaustrofobickú hrôzu všetkého, čo sa jej dialo, keď ju uzamkli vo vlastnom tele a ponechali v temnote čakať, že si po ňu niekto príde.

Lenže neprišiel.

Helene pred tvárou lusklí prsty a to ju vytrhlo zo spomienok. Žena na ňu škaredo zazerala.

„Nedopustím, aby mi chyba v zložke pokazila povest'. Ak neodpovieš, prestanem to skúšať tým *jednoduchým* spôsobom.“

Helena sa mykla.

„Aha. Takže mi rozumieš.“

Skrútilo jej žalúdok, no stisla čeľusť. Žena pristúpila bližšie a Helena mala čo robiť, aby na ňu zaostřila. Skôr hranatá tvár a netrzeplivo stisnuté pery. Medicínska rovnošata.

„Možno by sa hodilo uviesť príklad.“ Žena pritisla dlaň na Helenin krk a Helena prudko zalapala po vzduchu, keď jej dolu chrbticou prebehla ohromujúco ľadová energia.

Nebol to elektrický výboj ako tie v nádrži. Vychádzal žene z ruky a do Heleny vrazil ako ihla. Kanál energie v jej tele spieval ako ladička, až kým obe nerezonovali na tej istej vlnovej dĺžke.

Žena stisla prsty a bolesť ochromila každý jeden nerv v Heleninom tele. Zalapala po dychu, nejasne vykřikla, telo jej zachvátil křč a rukami v putách trhlo.

„Nehýb sa.“

Rýchle mihnutie a odrazu jej telo oťaželo. Od hrudníka dole necítila nič. Akoby jej pretli miechu. Krv jej zaburácala panikou.

Jediné mávnutie ženinej ruky a prázdnota strnulosti bola preč.

Prsty zdrsnené častým drhnutím mydlom Helene výhražne prebehli po ruke.

„Už si rozumieme?“

Ženina rezonancia ňou ešte stále kolovala ako prúd, ako hlboko zakorenené varovanie. Helena roztrasene prikývla. Mala si to uvedomiť už skôr. Táto tu bola vivimancerka. Šlo o obrátené dvojča nekromancie, ktoré sa využívalo na živých, nie na mŕtvych.

„Vedela som, že pochopíš. Skúsme to znova.“

Helene sa v hrdle sformovala hrča a v očiach ju páliło. V každom nerve jej prúdila ostrá bolesť a krv jej hučala v ušiach. Odpoveď už predsa nemohla ničomu uškodiť, no nie?

„Odkiaľ si prišla?“

„Wsss-th-w-housss-“, Helena sa pokúšala prinútiť svoj jazyk spolupracovať.

„Hovor po paladijsky, nie tým cudzokrajným nezmyslom,“ prikázala žena rázne.

Nič také ako paladijčina predsa neexistovalo. Aj žena rozprávala severným dialektom. Helena jej to chcela povedať, no pochybovala, že by to celej veci prospelo. Preglgla a skúsila to znova, no písmená sa opäť pozlievali do jedného celku.

Žena si vzdychla. „Prečo len vy bojovníci Odporu vždy mrháte mojím časom? Možno keby sme vám poriadne popracovali na mozgu, spomenuli by ste si, ako rozprávať skutočným jazykom.“

Tentoraz stisla Helene hlavu. Rezonančná vlna jej vystrelila do oboch strán, ako keď niekto tresne činelmi.

Všetko scervenelo. Helene sa z hrdla vydral živočíšny výkrik.

Ruky sa stiahli. „Čo to má byť?“

Helena si nebola istá, či jej žena začala behať okolo hlavy alebo sa rozkrútila miestnosť.

„Čo to má byť? Kto ti to spravil?“

Helena na ňu omámene pozrela, zatiaľ čo červená ustupovala z jej zorného poľa. Ruky jej skrúcalo a zvieralo v kŕči. Nekontrolovateľne nimi trhalo proti reťaziam. Netušila, čo majú otázky znamenať.

„V tvojej mysli niečo zmenili,“ ozvala sa žena a znelo to začudovane, no zároveň podivne nadšene. „Ide o nejakú transmutáciu. Nikdy som sa s ničím takým nestretla. Budem to musieť nahlásiť. Potrebujem špecialistu. Máš...“ odmlčala sa. „Neexistuje pre to názov! To *ja* budem musieť s nejakým prísť...“

Zjavne to hovorila skôr sama sebe. „Transmutačné bariéry priamo v mozgu. Ako je to možné? Nikdy som... sú v nich... akési vzorce.“

Opäť sa dotkla Heleny a tá sa inštinktívne stiahla. Tentoraz však rezonancia nemala mučiť, šlo len o energetické rozochvenie, ktoré všetko opäť sfarbilo do kriklavej červenej.

„Toto je premyslená, krásna, profesionálna práca. Vivimancer, ktorý manuálne prerobil celé rozvody ľudského vedomia.“

Helena tam len ležala a nerozumela ani slovo.

Ženina tvár sa k nej priblížila natoľko, že dokázala rozoznať modré oči a hlboké ryhy medzi nimi aj okolo úst. Zízala na Helenu s lačnou fascináciou, akoby práve dostala nečakaný dar.

„Ak by tu ešte bol Bennet, žasol by nad precíznosťou tejto práce.“ Rezonancia prebehla Heleninou myslou natoľko hmatateľne, akoby jej po vnútri lebky skĺzli prsty. Ženine bledé oči sa trochu rozostřili, keď sa opäť pustila do práce. „Stačila by jediná chybička a bola by si vo vegetatívnom stave, ale ktokoľvek toto spravil, udržal ťa v takmer absolútne nedotknutom stave. Je to geniálne.“

„Ččč-oo?“ Helena sa konečne zmohla na jedno jasné slovo.

„Premýšľam... ako to asi vyzerá?“ Žena odišla a o chvíľu sa vrátila so sklenenou tabuľou.

Helena prižmúrlila oči. Predmet spoznala. Rezonančná obrazovka. Často ich používali pri odborných prezentáciách a alchymistických medicínskych procedúrach. Plyn využíval reaktívne častice, aby zrkadlil tvar a vzor rezonančného kanála.

Žena pridržala sklo nad nimi a voľnú ruku položila Helene na čelo. Rezonanciou prebehla cez jej lebku. Helene sa opäť začervenalo pred očami, no keď privrela viečka, dokázala sledovať, ako sa tmavý oblak medzi výplňami

sformoval do neurčitého tvaru ľudského mozgu, cez ktorý sa prepletala nezrozumiteľná pavučina čiar.

„Ničomu z tohto tu nerozumiem, ale predstav si, že tvoja myseľ je... mesto. Tvoje myšlienky bežia po jednotlivých uliciach, aby sa dostali do svojho cieľa. Čiary, ktoré vidíš, sú ulice, ktoré boli presmerované. Sú tam bariéry, vytvorené transmutačne, a tak namiesto aby sledovali v mozgu prirodzené vzorce, niekto pre ne vytvoril alternatívne cesty. Niektoré oblasti sú celkom odrezané. Neviem si ani len predstaviť... Schopnosti, ktoré by boli potrebné...“

Zmlkla. Rezonančnú obrazovku odložila a skúmavo na Helenu vykukla.

„Kto na tebe pracoval?“ spýtala sa nahlas, prehnane zdôrazňujúc každé slovo.

Helena len pokrútila hlavou.

Ženin výraz nebezpečne stvrdol, no potom si to zjavne premyslela. „Asi to ani nemôžeš vedieť, ak beriem do úvahy stav tvojho mozgu. Zrejme máš šťastie, že si vôbec spomínaš na svoje meno. Predpokladám, že si bola študentkou alchýmie.“ Neprítomne ťukla na kovové puto okolo Heleninho zápästia.

Helena opatrne prikývla.

„A si cudzinka. Očividne.“ Veľavýznamne si ju premerala.

Helena preglgla. „Z Etrasu.“

„Aha. Takže si pomerne ďaleko od domova. Pamätáš si svoj rezonančný repertoár?“

„Roz... ličný.“

„Hm.“ Žena zvrátila obrvy a pozornejšie sa zadívala na Helenu. „Počkať. Pamätám si na teba. Ty si tá malá učenkyňa, ktorú sponzorovali Holdfastovci. To však muselo byť aspoň pred dekadou, takže teraz musíš mať čosi okolo dvadsaťpäť rokov?“

Helenu páľilo v očiach. Strojene prikývla.

Žena zdvihla obočie. „Pamätáš si, čo sa stalo tvojmu patrónovi? Principátovi Apollovi?“

„Zabitý.“

„Mhm. A vojna. Tú si určite pamätáš. Pomohla si tomu ich chalanovi spáliť mesto? Tvojmu drahému Lucovi, ako ste ho radi nazývali?“

Helene zovrelo hrdlo. „Ja som... nebojovala.“

Žena prekvapene vydýchla a prižmúрила oči. „A čo posledná bitka? Predpokladám, že tú si pamätáš.“

Helena zopárkrát pootvorila ústa, snažiac sa rozmotať si jazyk. „My sme... my... Odpor prehral. Boli... popravky. Prišiel M-morrough. Nakoniec. On... mal Luca. Z-zabil ho... Tam. P-potom ma... vzali... vzali ma do skladu.“

„Kto oni?“

Helena trpko preglgla. „P-paraziti.“

Žena sa zachechtala. „Už dlho som nikoho nepočula trúfnuť si to slovo vysloviť. Všetci Nezomierajúci, bez ohľadu na formu, sú tými najprominentnejšími podporovateľmi Veľkého nekromancera. Ich nesmrteľnosť je odmenou za ich znamenité činy. V tomto novom svete si smrť berie len nevhodných. Nech sa ich tým snažíš akokoľvek uraziť, to tvoji priatelia sú dnes len popolom, na ktorý každý zabudol.“

Poklopala Helene po čele. „Ale ty si takmer úplne zachovaná. Prečo toľké úsilie? A kto by vôbec...“ Žena opäť vzala rezonančnú obrazovku, znovu si ju prezrela a stratila sa za závesom.

Helene sa uľavilo.

Zmenili jej pamäť či azda myseľ?

Považovala by to za trik, no sama videla rezonančnú obrazovku. Vedela, ako by mal mozog vyzeráť. Transmutovať myseľ do takéhoto stavu by si vyžadovalo vysoko špecializovaný a rozsiahly stupeň vivimancie.

Ak by sa to niekomu stalo, zrejme by na to nemal zabudnúť.

No na druhej strane sa jej nezdalo, že by na čosi zabudla, teda okrem zmienky o rozsiahlych poraneniach.

Nepamätala si žiadne zranenie, len šok, žiaľ a hrôzu.

Preglgla a ostro zažmurkala. Snažila sa o tom nepremýšľať.

Rozhliadala sa okolo seba, pokúšajúc sa zo svojho okolia vydolovať dáku informáciu. Čokoľvek jej vstrekli, šlo o brutálne účinnú drogu. Na hrudi, kde jej ihla prešla až do srdca, sa jej sformovala výrazná modrina. S každým úderom srdca ju zaboľela.

Sklopila pohľad. Po každej strane postele boli pozdĺžne tyče, ku ktorým boli pripevnené jej kovové putá. Pokožku mala citlivú a doráňanú a pod každým putom, ktoré ju držalo na posteli, bol okolo zápästia založený akýsi zelenkastý kovový krúžok.

Aspoň tie vyzerali povedome. Zaklapli jej ich okolo zápästí počas osláv.

V tme, zaliata krvou, len s trochou svetla, ktoré poskytovala baterka, a v kletke prepchatej telami ich sotva dokázala rozoznať, no pamätala si ich.

Vnútri nádrže na stázu si neustále uvedomovala ich prítomnosť okolo svojich rúk. Ich existencia pretrvala niekde na okraji jej vedomia ako entita, ktorej sa nedalo uniknúť a ktorá potláčala jej rezonanciu. Znemožňovala akúkoľvek transmutačnú manipuláciu, ktorá by jej umožňovala ujsť.

Dokonca aj v nádrži cítila lumítium, ktoré v sebe ukrývali.

Lumítium zo svojej podstaty na seba viazalo štyri elementy – vzduch, vodu, zem a oheň – a vďaka tejto väzbe vznikala rezonancia.

Posvätná Viera kázala, že rezonancia bola darom, ktorým Sol, božstvo Podstaty elementov, zamýšľal pozdvihnúť ľudstvo. Rezonancia bola v mnohých častiach sveta zriedkavou schopnosťou, no nie v prípade Solom vyvoleného národa Paladie. Predvojnový cenzus ustanovil, že takmer päťina jej populácie disponovala merateľnými úrovňami rezonancie a s ďalšou generáciou malo toto číslo ešte rásť.

Rezonancia bola zvyčajne sústredovaná do alchýmie kovov a neorganických zlúčenín, čo umožňovalo transmutáciu alebo alchymizáciu. V duši, ktorá však prebehla na zlú stranu a vzpriečila sa Solovým prírodným zákonom, bolo možné rezonanciu pokriť, čo umožňovalo vivimanciu, presne takú, ako žena použila na Helenu, a nekromanciu. A tak bolo možné vytvoriť nekrotroka.

Ako prvok rezonancie dokázalo lumítium zvýšiť či dokonca nanovo vytvoriť rezonanciu aj v nehybných predmetoch, a tak sa stávali alchymisticky tvárnymi. Čisté lumítium však bolo pre smrteľníkov príliš božské: prehnané vystavenie sa tomuto prvku mohlo spôsobiť chronické chradnutie. Pri jedincoch s rezonanciou mohlo priame vystavenie vyvolávať surovú, metalickú bolesť v nervoch.

Helene však z lumítia v okovách nebolo zle, čo znamenalo, že ho niečo muselo pozmeniť. Ostrá energia vnútri bola zladená s jej rezonanciou, no namiesto aby pôsobila surovo, rozostrovala jej zmysly. Svoju rezonanciu cítila, no keď sa ju pokúsila kontrolovať, putá fungovali ako rušenie signálu v jej nervoch. Nech sa snažila akokoľvek, nedokázala sa cezeň dostať. Vedela len to, že pokiaľ má putá na rukách, nie je alchymistkou.